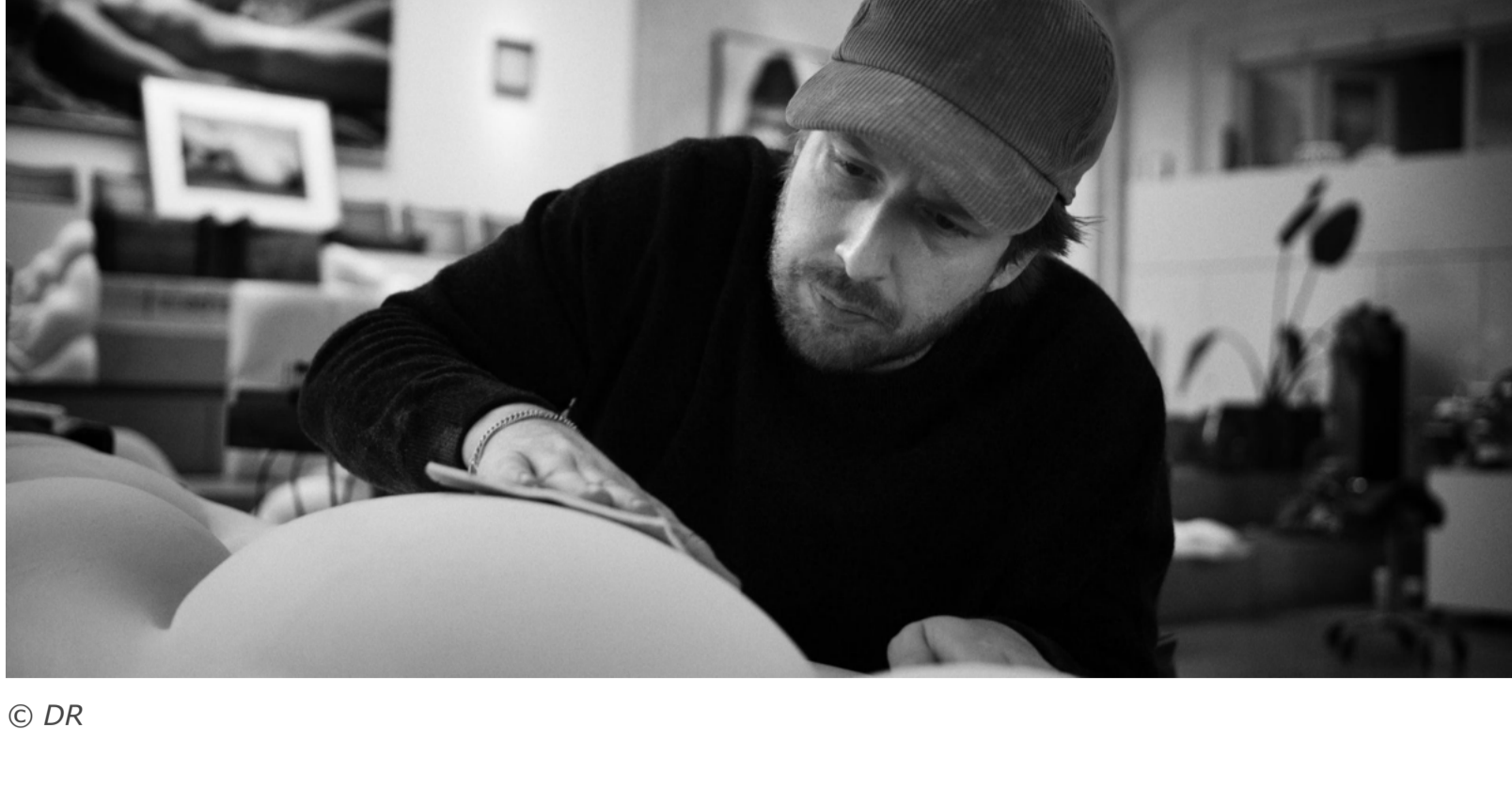

CULTUUR Vincent Lagrange presenteert ‘Never Enough’, een sculpturale serie over menselijke onverzadigbaarheid

door Jacques Boulogne 26 maart 2026

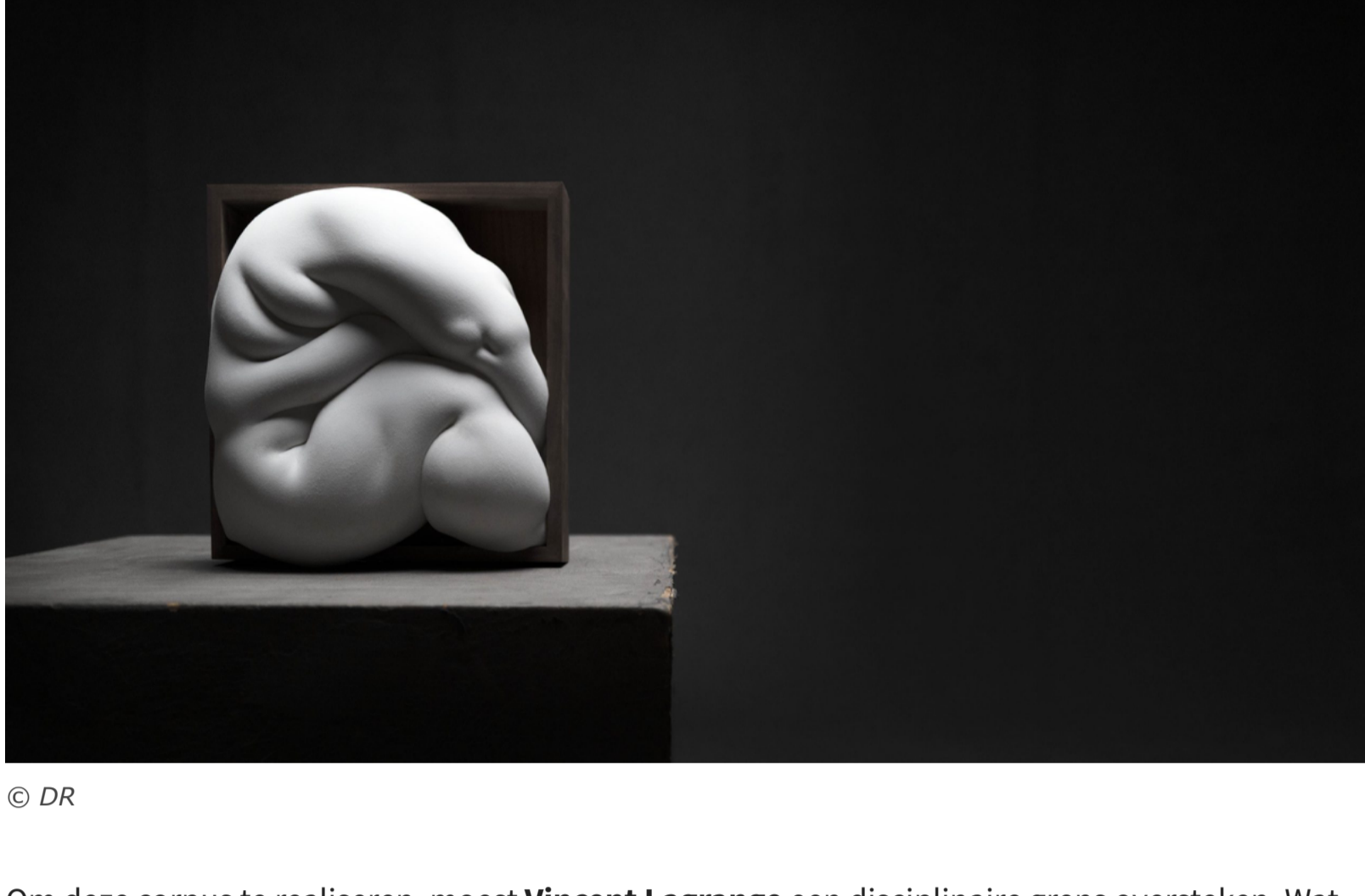

© DR

Na *Between Us*, zijn reeks dierenportretten gepubliceerd door teNeues Verlag en geprezen door National Geographic, stelt de Belgische fotograaf en beeldhouwer Vincent Lagrange vanaf 30 april *Never Enough* voor in galerie 22 Muse in Antwerpen — een werk dat de kwestie van menselijke hebzucht frontaal benadert. Witte, organische massa's die uit houten kaders lijken te barsten, vormen een installatie die tegelijk verleidelijk en onverbiddelijk is. Volgens de kunstenaar zelf “veroordeelt” de reeks niet: ze documenteert.

Between Us bracht de waardigheid van dieren aan het licht, wezens die volgens **Vincent Lagrange** weten wanneer het genoeg is. *Never Enough* keert deze blik naar de menselijke soort. Het contrast tussen de twee series structureert het geheel: waar dieren stoppen, gaan mensen door. Waar de natuur haar grenzen kent, schuift de mens deze op tot de uitputting van de wereld. Klimaat, grondstoffen, oceanen, bossen, soorten, alles, volgens de artiest, ondergaat dezelfde druk.

Een artistieke draai afgedwongen door het onderwerp

© DR

Om deze corpus te realiseren, moest **Vincent Lagrange** een disciplinaire grens oversteken. Wat hij wilde tonen (de druk, de overloop, de obscene hunkering van menselijk verlangen) kon niet langer alleen door fotografie worden uitgedrukt. Het platte beeld voldeed niet om de kracht van een overdaad die per definitie volume eist, tastbaar te maken. Hij trainde discipline na discipline, hield het hele productieproces onder een dak, in zijn eigen atelier. Deze keuze voor algehele beheersing is niet anekdotisch: het is de basis zelf van zijn benadering. “*Wie het materiaal kent, heeft de vrijheid het deel te laten nemen aan het denkproces*”, legt hij uit.

Het kader als morele architectuur

In het hart van *Never Enough* ligt een eenvoudige maar rigoureuze formele spanning: die tussen een houten lijst en de massa die probeert deze te overtreffen. De eerste is niet slechts een decoratieve drager. In de visuele grammatica van **Vincent Lagrange** werkt het als een ecologische, maatschappelijke, persoonlijke grens... De tweede is de kracht die weigert zich eraan te onderwerpen. De witte sculpturale vormen lijken aanvankelijk sereen, bijna wenselijk. Men wil ze aanraken voordat men begrijpt wat ze betekenen. Deze verleiding is een wezenlijk onderdeel van het werk: we herkennen de schoonheid van het teveel voordat we de waarschuwing ervan begrijpen.

© DR

De serie komt in drie toestanden. Sommige stukken ademen nog binnen het kader: de massa drukt, vult elke hoek, maar breekt nog niet door. Andere hebben deze drempel overschreden en lopen alle richtingen uit. Anderen, tenslotte (landschappen, in de terminologie van de kunstenaar), verbeelden een hebzucht met een horizon, een horizon die zich steeds verplaatst en nooit bereikt wordt. Wat elk stuk probeert te bevriezen, is niet het vóór noch het nà, maar het precieze moment van omslag: de tafel die nog rechtop staat terwijl de poten al kraken.

Een kunstenaar gevormd in stilte

Geboren in 1988 in Antwerpen, groeide **Vincent Lagrange** op in het atelier van zijn vader, fotograaf Marc Lagrange. Tussen de camera's, het licht en de stilte vormde hij al vroeg de overtuiging dat de manier waarop men creëert net zo belangrijk is als wat men creëert. Deze eis van proces doorkruist zijn hele parcours. *Between Us*, zijn eerste grote serie, portretteerde dieren met de waardigheid en psychologische scherpte die normaal voorbehouden zijn aan menselijke portretten. Gepubliceerd in twee monografieën door teNeues Verlag en bekroond met een National Geographic Award in 2022, reisde *Never Enough* door België en Nederland. De kunstenaar orkestreerde ook grootschalige installaties: de verzameling van meer dan honderd honderden op de trappen van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten van Antwerpen tijdens Werelddierendag 2023, en daarna een sneeuwuil van 270 m² geprojecteerd op het stadscentrum van Antwerpen. Een beeld bedoeld om wijsheid te weerspiegelen in een wereld die vergeten is te stoppen.

De terugtrekking als methode

Never Enough ontstond uit een bewuste terugtrekking. Twee jaar lang weigerde **Vincent Lagrange** externe meningen en sociale media in zijn proces, zich onderdompelend in zijn atelier als een acteur die zich voldeed in zijn rol verdiept. “*De afgelopen twee jaar trok ik me meer terug in stilte. Ik maakte bewuste keuzes om Never Enough — de scheppingsdrang in mijn geval — tot het uiterste te drijven. Als je niet diep genoeg graaft, vind je ook niet het mooiste schelpje.*”

© DR

Deze houding is niet zonder ironie, die hij zelf erkent: door te weigeren te delegeren en nooit toe te geven aan het voldoende, belichaamt hij precies dat wat hij documenteert. In een kunstsector die graag uitbestedt en optimaliseert, werkt de radicale toewijding hier als een daad van verzet en als interne samenhang.

De schoonheid van overdaad, of het echte probleem

De lezing van *Never Enough* rust niet op een expliciete morele veroordeling. **Vincent Lagrange** neemt de houding van een documentairemaker aan in plaats van een rechter. Hebzucht, zegt hij, is niet lelijk... en dat is precies het probleem. Het lijkt op warmte, liefde, leven. Het manifesteert zich in een tafel die zwicht onder overvloed, in een hand die zich nogmaals uitstrekt. De rekening komt altijd, maar altijd later. “*Between Us is een liefdesbrief aan dieren. Never Enough is een slagroomtaart met een mes voor de mens. Een uiterst bittere kritiek, verpakt in uiterste zachtheid.*”

Een spiegel voor de soort

Door het omslagpunt tastbaar te maken, richt *Never Enough* zich zowel op wereldwijde dynamieken (middelen, biodiversiteit, klimaatverandering) als op de alledaagse psychologie van verlangens. De uitgesproken ambitie is niet om de kwestie op te lossen maar om deze zichtbaar, tastbaar en voldoende herkenbaar te maken zodat de waarnemer niet kan doen alsof hij het niet begrijpt. In een context waarin kritische drempels zich opstapelen, biedt deze Belgische serie eigentijdse kunst een formeel antwoord op een vraag die de politiek, economie en wetenschap al decennia lang herhaalt zonder deze te voelen maken. “*Never Enough veroordeelt niet. Het documenteert.*” Deze keuze, zowel nederig als radicaal, maakt het werk misschien moeilijk te negeren.

“Never Enough”
Vincent Lagrange
Van 30 april tot 11 juni 2026
Galerij 22 Muse
Oudaan 22, 2000 Anvers
www.22muse.com

Jacques Boulogne

